

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Aguanta fort

Escolto la versió de *Long may you run*, de Neil Young, traduïda per Isidor Marí com a *Aguanta fort*. La canta Falsterbo Marí en un magnífic CD del 2001. Aquest treball, musicalment molt ben arranjat i amb excel·lents col·laboracions, també porta el nom d'una expressió de la mateixa cançó: *Cor de crom*. I tot d'una ja sé com ha de començar l'article que fa dies tinc al cap:

“Aguanta fort, aguanta fort.
Per més que canvia tot.
Amb el cor de crom brillant sota el sol,
Aguanta fort”

SÍ, EL LECTOR ja ho ha endevinat: vull parlar de les eleccions espanyoles d'aquest diumenge. A la gent que tenim el cap més en el futur que en el pasat, se'ns fan carregoses. Semblava que ja haviem girat full. Competir encara amb els que menteixen impunement dient que a les escoles catalanes està prohibit parlar espanyol i atien l'odi contra Catalunya, fa mandra. Fer-ho amb els que només vénen a recollir vots per després, al primer fracàs personal, anar-se'n de vacances a Miami, cansa. Anar a votar per evitar que guanyin els que han estat propulsats generosament pels poders que volen que tot canviï per tal que tot segueixi igual, fastigueja. Haver d'escoltar discos ratllats sobre un referèndum que ja se'ns ha dit per activa i per passiva que no volen, és avorrit. I, esclar, no és fàcil engrescar-se a votar expedicions que sabem que predicaran en el desert.

LES ELECCIONS de diumenge, a més, atrapen el país en un moment d'incertesa política per les dificultats d'arribar a un acord per fer govern, i amb el dubte de si no seria millor una nova convocatòria per al març. Com voleu que ens agafem aquest *remake* electoral espanyol on el vells torna antic i el nou neix obsolet? I, tanmateix, cal anar a votar perquè, com no es cansa de repetir el president Artur Mas, en el camí cap a la independència només tenim una força: la que es deriva del vot. Votar, votar i tornar a votar tantes vegades com faci falta, fins a la victòria final.

NO ÉS CERT QUE l'independentisme reculi. Però està desconcertat per tres evidències emmascarades per l'entusiasme. Primera, ha constatat la magnitud de la força d'un adversari capaç d'aigalar la victòria del 27-S. Segona, ha descobert la duresa dels límits que cal superar a l'hora d'ampliar la seva base social. I tercera, li cal assumir que caldrà imposar un canvi de velocitat al procés i dotar-lo d'una nova estratègia. La pressa que tenim és la mateixa –sí: molta pressa–, però el camí és més costerut del que al-

GUSTAVO CUEVAS / EFE

.....
Els qui volem la
independència
no ens podem
permetre que
ens faci mandra
anar a votar
diumenge

guns podien haver imaginat. Ja fa anys, Joan Francesc Mira, per explicar les dificultats de la política valencianista, es referia a la navegació a vela, que, quan no té el vent a favor, avança fent ziga-zagues. És a dir, sense poder apuntar directament a port. És una bona imatge. També hi ha el cas d'aquella expedició manresana que, a punt de fer el cim, van decidir recular per atendre l'accidentat d'una altra cordada i tornar-hi més endavant. El camí a la independència no només el volem estrictament democràtic, sinó que el volem amb un alt compromís ètic, que en aquest cas vol dir respectant el vell principi fundacional “Catalunya, un sol poble”.

ELS QUI VOLEM la independència no ens podem permetre que ens faci mandra anar a votar diumenge. Aquest és un esforç realment menor. Demana el temps d'anar a fer una cervesa. Exigeix la mateixa disposició mental de triar la cervesa que prens habitualment. Francament: no seria raonable que un gest menor acabés entorpint la gran maniobra de fons, ni que ara fem ziga-zagues. Aguantem fort. La independència ha de mostrar que té el cor de crom, un metall dur i alhora fràgil, brillant i molt resistent a la corrosió.